

## Sabato diena

**Pagrindinė eilutė: „Per šešias dienas Viešpats  
sutvėrė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose  
yra, o septintą dieną ilsėjosi. Todėl Viešpats  
palaimino savaitę ir paskelbė ją šventu.  
Išėjimo 20:11**

**Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:  
Išėjimo 20:8-11; Romiečiams 14:5,6**

Sabato institutą Šventajame Rašte galima atsekti iki pat kūrinijos ir jos užbaigimo aprašymo (Pradžios 20:1-3). Tuo metu Dievas baigė savo planą paruošti žemę žmonėms gyventi po šešių ilgų laikotarpių, arba „dienų“. Kūrėjas nutraukė šią veiklą po to, kai mūsų pirmieji tėvai buvo sukurti „pagal Dievo atvaizdą; ... vyrą ir moterį Jis juos sukūrė“. Pradžios 1:27

Po šimtmečių, po izraelitų išvadavimo iš Egipto vergovės, Dangiškasis Tėvas nustatė dieviškųjų normų rinkinį, kurio jie turėjo laikytis, kad gautų jo palankumą ir palaiminimus kaip jo sandoros tauta. Vienas iš šių įstatymų buvo skirti laiko ne pasaulietiniams užsiėmimams, o ypač garbinti ir šlovinti Dievą už viską, ką jis jiems suteikė.

Toliau pateiktame pasakojime aprašomos įvairios šios šventos dienos ypatybės. „Atmink sabato dieną, kad ją švęstum. Šešias dienas dirbk ir atlik visus savo darbus, bet septintoji diena yra sabatas Viešpačiui, tavo Dievui. Joje nedaryk jokio darbo, nei tu, nei tavo sūnus ar dukra, nei tavo tarnas ar

tarnaitė, nei tavo gyvuliai, nei joks svetimšalis, gyvenantis tavo miestuose.“ Išėjimo 20:8-10

Savaitinis sabatas buvo nustatytas kaip viena iš Dešimties Dievo įsakymų, duotų išskirtinai Izraelio tautai. Tačiau mūsų pagrindinė eilutė reiškia, kad visi žmonės, įskaitant atsidavusius krikščionis, turėtų skirti laiko ypač garbinti ir dėkoti Kūrėjui už daugybę palaiminimų, kuriais jis juos apdovanojo.

Paulius labai aiškiai matė, kad jo tarnystės laikotarpiu ankstyvoji bažnyčia buvo pereinamajame etape. Tai, kas anksčiau buvo privaloma pagal Mozės įstatymą, nebetaikoma žydams, kurie atėjo prie Kristaus, nei pagonims, kurie niekada nebuvo privalę laikytis šio apribojimo. Štai vienas iš jo citatų: „Vienas žmogus laiko vieną dieną šventesne už kitą, kitas laiko visas dienas vienodomis. Kiekvienas iš jų turėtų būti visiškai įsitikinęs savo mintyse. Kas laiko vieną dieną ypatinga, tas daro tai Viešpačiui. Kas valgo mėsą, tas daro tai Viešpačiui, nes dėkoja Dievui; o kas susilaiko, tas daro tai Viešpačiui ir dėkoja Dievui.“ Romiečiams 14:5,6

Šiuose eilutėse Paulius, atrodo, nurodo, kad žydas dėl religinių įsitikinimų gali nuspręsti laikytis sabato. Tačiau tikintiesiems būtų apgaulė priimti Kristų, bet taip pat jausti pareigą laikytis Įstatymo sąlygų, pavyzdžiui, pažodžiui laikytis Izraelio sabato. Krikščioniui kiekviena diena turėtų būti „sabato“ diena, skirta atsidavimui ir šlovinimui mūsų Dangiškajam Tėvui.

Įžengimas į Dievo poilsio sabatą reikalauja tikėjimo, paklusnumo, atsidavimo ir pasitikėjimo Kristumi. Jis apima ramybę, užtikrintumą, išgelbėjimą ir atleidimą nuo pastangų siekti savarankiško teisumo. Dievo

poilsis yra ir dabartinis, ir amžinas. Mes įžengiame į jį pasitikėdami Jo brangiais pažadais, paklūsdami Rašto įsakymams ir atiduodami savo našlą Viešpačiui. Stengdamiesi gyventi tikėjimu ir paklusnumu, mes galime kasdien patirti Dievo poilsį, tuo pačiu tikėdamiesi amžino poilsio, pažadėto „pirmajame prisikėlime“, jei būsime „ištikimi iki mirties“. Hebrajams 4:9-11; Apreiškimo 20:6; 2:10